

AMÍG A CSERÉP ÓRZI A KINCSET

Uram, amikor kialszik a kezdeti lelkesedés lobogása s az újdonság varázsát átveszi a megszokás, és a belső feszültségek s a külvilág halálos szorításának gyűrűjében ugyanolyan törekenynek tetszik a testvéri kézfogás, mint minden világmegváltó vállalkozás a történelemben, akkor megszólal a Kísértő és megkérdőjelezi mindazt, amiért élünk.

Azt ígértük hozzád tartozásunk hajnalán, hogy ellene mondunk a Sátánnak, és ellene mondunk minden hazugságának, csábításának és pompájának.

Nagyban világosabb a fehér és fekete közt a különbség, s a borotvaélen táncoló kérdésekben is világosabb, mit jelent ellene mondani a Sátánnak, a szürkeségben azonban összerosódnak a határok.

Uram, ennek a kézfogásnak csak akkor van értelme, ha kibírja a napok pergő egymásutánját, és megállapodik egy bármilyen kicsiny, de stabil ponton és építeni kezd; maradandót.

Csillapítsd le nyugtalanságunkat, amely mindig mást keres.

Ne maradjon belőle lelkünkben más, csak a Te utánad szomjazás nyugtalansága:

Nyugtalan legyen a szívünk, míg meg nem nyugszik Benned.

Testvéreimért kérlek, önmagamért kérlek;

Kérlek, hogy mindennap ellene tudjunk mondani a Hazugság Atyjának. Taníts bennünket a hétköznapi hűségre!

A hétfő, a kedd, a szerda egymásutánja - fárasztó, Jézusom.

Egy napig vállalni munkát, fegyelmezettséget, egymást, bármilyen ember- felettit is kíván olykor ez a vállalás, ez még nagyon is megfelelő szalmaláng önbecsülésünknek.

De amíg tart az élet, addig pereg az idő, s amit ma lobogva vittem, az holnap már járom s földrerokasztó teher.

Értesd meg velünk, hogy a birtokolt igazság - mindig csak egy töredéke az igazság egészének, és nem lehet beleunni, nem lehet elfásulni a továbbkeresésben.

Értesd meg, hogy ez a sziszifuszi munka, amely gúzsba köt, szükséges fegyelem.

Vele ássuk nap nap után a hegy mélyéből egyre tágabbra az alagutat a világosság felé.

"Gondolkodom, tehát vagyok", s ha megszűnök értelemmel keresni Téged - halott vagyok.

Nem mámoros öröm felvackolódni reggel, hogy szerelmes lendülettel siessünk találkozni Veled.

Te hallgatsz, amikor beszélni szeretnénk Veled, s kötélnék érezzük az imádság óráját - amely kényelmetlen, vág és szorít.

Uram, a szerelem múltán, mi tartja össze a házastársakat?

Mi az, ami több, mint a szerelem?

Két ember önmagát visszavonás nélküli egymásnak ajándékozása abban, amit a ma szolgálata kíván.

Jézusom, taníts meg bennünket imádkozni.

Taníts meg bennünket, hogyan kell unalmas, sötét reggeleken, pattanásig feszített nappalokon s ürességbe fáradt éjszakákon

Neked adnunk szolgáló magunkat.

S a tükör, amelyben Arcod mellett saját nyomorult arcunkat látjuk, ne szegje kedvünk vonásainkat Hozzád igazítani.

Add, hogy ne halványodjék a küldetés robottá, amikor újra meg újra elindulunk az emberek közé népet szerezni Neked.

Amikor annyian teljes erővel szolgálják a Sátán ezerféle embergyilkos "örömhírét", amikor annyian másban keresik a boldogságot s a békét - ne engedj ernyedten, fáradtan, tunyán megállni.

Legyen öntudatunk a felelősség, amely vállunkon nyugszik.

Ez a munka becsület kérdése. Te reánk bíztad a becsületedet.

Reánk bíztad, Uram!

Nem rám és nem őreá, hanem mireánk, a szeretettedben egymás kezét megfogó mimagunkra.

Őrizd meg ezt a kézfogást a szeretetben akkor is, amikor nehéz szeretni testvéreinket.

Minden percben csalódunk önmagunkban, kérlek tehát, Jézusom, törpeségünk tudata segítsen elviselni csetlő-botló, sokszor olyan érthetetlen testvéreinket.

Tudod Te is, hogy nőni akar az ember - de engedd, hogy éberem vigyázzunk!

Ne egymás rovására és testvéreink fejére akarjunk növekedni, mert "aki legnagyobb akar lenni köztetek, legyen mindenkinek a szolgája".

Vetélkedés nélküli közös munka, féltékenység nélküli szeretet kapcsoljon össze bennünket, hogy hitelét ne veszítse ajkunkon a szó, s el ne fogyjon a reményünk.

Segíts megtalálni, ami közösségeddé formálja közösségünket.

Add, hogy ne csak tanulni tudjunk együtt és ne csak egy gépezet részeként sodródjunk a munkába egymás mellé, - hanem meleg, baráti, testvéri közösség legyünk, amelyben Te is otthon vagy s jól érzed magad, hiszen azt mondtad, hogy ha ketten vagy hárman összejönnek nevedben, Te ott vagy közöttük.

Jézusom, Te vagy a mi kincsünk. "...a kincset cserépedényben őrizzük, hogy az erő túláradó nagyságát ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk.

Mindenfelől szorongatnak, de össze nem szorítanak,

Kétségkedünk, de kétségbe nem esünk,

Üldözést szenvedünk, de elhagyatottak nem vagyunk,

Földre terítenek, de el nem pusztulunk,

Testünkben Jézus kínszenvedését hordozzuk szüntelen,

Hogy Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön."

Ki hallott már, Uram, olyat, hogy cserépből építsenek házat, ki látott már homokból épült országot?

Te, aki a semmiből "legyen" szavaddal létbe hívtad a világot, s fölöltötted emberségünk gyengeségét, hogy el nem múló hajlékot építs belőlünk..., hogy megállunk-e csak mirajtunk fordul.

Mert, amíg a cserép őrzi a kincset, a kincs megőrzi a cserepet a széthullástól.

Amíg testvéri kézfogásunk a Te akaratodat öleli körül és Téged hordoz, addig nincsen nagyobb erő ennél.

Úgy legyen, valóban!

1972